Там, де верби хилять віти,
Там, де лози струнко гнуться,
Там, на озері розкішнім,
Хвиля срібная жила.

Вранці кучерями гралась,
В чисте озеро дивилась
І у затишку під листям
Колихалась на йому.

Гасне день, злітає вечір,
Вечір озеро цілує,
Кута землю в темні шати
І тумани розстила.

Срібний місяць випливає,
Місяць озеро цілує,
Хвилю променем лоскоче,
Щоб розбуркати від сну.

Хвиля очі розкриває,
Потягається, зітхає,
Млосно дивиться на місяць,
Усміхається йому.

Вечір в срібній млі розтанув,
Ніч спустилася на землю,
Розлилася понад нею
І взяла в обійми крил.

Хвиля коси розпускає,
Убирається в каміння,—
В перли, яхонти, топази,
В срібло, золото, смарагд.

Хвиля котиться по водах,
Хвиля грає, бризка ними,
Поринає в їх свавільно
І гойдається на них.

Гнуться ясени до хвилі,
Гнуться явори і квіти,
Гнуться верби, гнуться лози,
Гнеться, хилиться комиш.

Стогне ясень: "Срібна хвиле!"
Стогне ясень: "Люба хвиле,
Ґлянь на мене молодого,
Як з кохання в'яну я...

Як мій лист зелений жовкне,
Темні кучері січуться.
Скільки сліз в очах у мене,
Скільки смутку на душі!"

Шепче хвиля: "Любий ясень!"
Шепче хвиля: "Пишний ясень,
Я ж давно тебе кохаю...
Ти не віриш? Бідна я..."

Ясень мліє, ясень сяє,
Ясень віти простягає,
Щоб обняти срібну хвилю
І про смуток розказать.

Хвиля ж вже втекти успіла,
Хвиля ж вже давно сміється
І у ясеня питає:
"Невже краща я від верб?"

Гнуться лози, шепчуть: "Хвиле!"
Гнуться лози, шепчуть: "Люба!
Покохай нас, срібна хвиле:
Ми вродливі і гнучкі.

Як найкращую перлину
Береже глибоке море,
Так, схилившись над тобою,
Берегтимем ми тебе.

Вранці ми не пустим промінь,
Щоб тебе він не розбуркав,
Не розвіяв мрій рожевих,
Спокій твій не зворушив".

Шепче хвиля: "Любі лози!"
Шепче хвиля: "Милі лози!
Я ж давно вже вас кохаю,
В'яну, сохну і мовчу..."

Лози мліють, лози сяють,
Лози віти простягають,
Щоб обняти срібну хвилю
І на смерть зацілувать.

Хвиля ж вже далеко ллється
І над лозами глузує:
"Гей, ви, лози кривобокі!
Хай вас люблять комиші!"

Гнуться квіти, шепчуть: "Хвиле!"
Гнуться квіти, шепчуть: "Люба!
Вийди ти до нас на берег.
Ми кохаємо тебе...

Тут, на березі зеленім,
Ллються пахощі чудові,
Шелестять казки осоки,
Роси сиплються вночі".

Шепче хвиля: "Любі квіти!"
Шепче хвиля: "Бідні квіти!
Ви не знаєте і досі,
Що давно люблю я вас..."

Квіти сяють і радіють,
Квіти миються росою,
Хочуть хвилю заквітчати
І барвінками обвить.

Хвиля ж вже давно сміється
І над квітами глузує:
"Гей, квітки, кохайте трави,—
Я родилась не для вас!"

В'ється вітер, шепче: "Хвиле!"
В'ється вітер, шепче: "Люба!
Покохай мене, вродлива:
Смілий, буйний, вільний я!

Я візьму тебе на крила
З цього озера тісного,
Що деревами закрито
І закуто в береги.

Я з тобою побуваю
І на горах, і на хмарах,
Я з тобою облітаю
Цілу землю, цілий світ!"

Шепче хвиля: "Буйний вітре!"
Шепче хвиля: "Смілий вітре!
Я була давно твоєю
І зостануся навік".

Вітер тихне, вітер мліє,
Хоче хвилю взять в обійми,
Хвиля ж вже пірнула в воду
І сміється десь в воді.

Стогне ясень над водою,
Стогнуть лози, гублять сльози,
В'януть квіти, плаче вітер,
Хвиля ж знов жартує з кимсь.